

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 280. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387020160/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

jens. Aa hun skal indda fo en Snes Æg aa en fi Marker Smør, saa raa mi Mowr komme herud.« – »De ær Uer nok,« suert han. Saa fek A relle nok Messingjens, aallywi dæ war en grumme Røwt om ham, faa di vil rih ham Aalsammen; men to dæ ku jow da kun Jen kom po ham ad Gaangen. De fahst Gaang A skul o ham, da soe han relle nok vis po mæ, lissom han vil spøhr mæ: hwa æ Do for en Kaal? Men A snakked mæ indda terett mæ ham, aa faataall ham, te Watrup loe paa Sygstowen, aa gik nok ett fræ ed, aa saa had Underaaffisieren sød, te A sku ha ham, aa te de ku slet ett nøtt te han stinned sæ. De ku han faastoe – faar aal dem, dæ kjennt ham, di søh, te han aaljenn haad lissaa-møj Faastand som tow Kyrrassierer. Aa de war aasse sarn; han fatte-des ett Annt, end de te han ku ett snakk, aa de wa jow ett hans Skyld. A glemmer aaller de Gaang A søh ham, te Watrup wa saa ringg, da sukked Hæjsten relle lissom et ant Minnesk. Ja I ka trow, te vi Tow spraakked sihn møj mæ hweranner, aa te Aalt, hwa A søh, saa enten kronnied han, eller hwinnied han, eller rimmed han, aa A faastoad aalti hwa han minnt.

Som A no sku faatæll, saa drow vi da ind i de Synnen. Aa vi massie-red jen Daw aa en aahn Daw, aa saa bløw jen en bette Kon trat aa den Rien, aa let zhm dæhr hwor En æ høwest, nær En sanker Spohn. Saa stod Kaahlen aa, gik imæll, aa had Bjesselet øwer Armen. A gik aasse, men A lo Jens skøtt sæ sjæl. Han fulle mæ nok saa trolie, aa kam Nowen ham faa nær, saa skroll han – faa di vil ha te, han war en Hal-tigh – aa vil baade bedd aa slaa. No da: saa kam vi en Daw te en Boj dæruhd ve Obbentoe, aa A fik mi Kotier ve en Gaarrmand. Dæ stod godt te ve ham, men de war en pilnwon Hund, faa vi ku ett wal fo de vi ku ehd. Men saa wa dæ jen aaw Dætteren – han had sejs a de Slaww – aa hinne kun A retten godt lih, aa hun kun aasse lih mæ faa den Sag, aa hun ga mæ et godt Nøfvoer den sam Awten, aa Dawen ætter – faa vi lø øwr dier – saa war hun indda bejr ve mæ, aa hun vest aalle de Gue, hun vil gye mæ. Den aahn Muen, fa vi kam astej, saa kam hun ud te mæ i Staallen, hwor A stod aa stregled. »Rasmus!« sø hun, »no drawer Do her, aa saa fo vi wal ett hweranr aa sie mier.« – »De ku byh sæ« sejer A. – »Nej!« sø hun »Do ka most di Lyw, eller Do ka fo Dæ en Kjerrest deruhd.« – »Veed Do hwa« sejer A, »inten A no

Smule Flæsk, hvis at jeg maa faa Messingjens. Og hun skal endda faa en Snes Æg og en fire Mark Smør, saasnart min Moder kommer herud.» «Det er Ord nok,» svarede han. Saa fik jeg redelig nok Messingjens, alligevel der var en grimme Rift om ham, for de vilde ride ham allesammen: men hvad, der kunde jo da kun en komme paa ham ad Gangen. Den første Gang jeg skulde paa ham, da saa han redelig nok vist paa mig, ligesom han vilde spørge mig: Hvad er du for en Karl? Men jeg snakkede mig endda tilrette med ham og fortalte ham, at Vattrup laa paa Sygestuen og gik nok ikke fra det, og saa havde Underofficeren sagt, at jeg skulde have ham, og at det kunde slet ikke nytte, at han gjorde sig stiv. Det kunde han forstaa, – for alle dem, der kendte ham, de sagde, at han alene havde ligesaa megen Forstand som to Kyrdaserer. Og det var ogsaa sandt; han fattedes ikke andet, end det at han kunde ikke snakke, og det var jo ikke hans Skyld. Jeg glemmer aldrig dengang jeg sagde ham, at Vattrup var saa ringe, da sukke- de Hesten redelig ligesom et andet Menneske. Ja, I kan tro, at vi to talte siden meget med hverandre, og til alt, hvad jeg sagde, saa enten kronniede han, eller hvinniede han, eller rimmede han, og jeg forstod altid, hvad han mente.

Som jeg nu skulde fortælle, saa drog vi da ind i det Sønden. Og vi marcherede en Dag og en anden Dag, og saa blev en en bitte Smule træet af den Riden og lidt øm der, hvor en er højest, naar en sanker Spaaner. Saa stod Karlene af, gik imellem og havde Bidsalet over Armen. Jeg gik ogsaa, men jeg lod Jens skotte sig selv. Han fulgte mig nok saa trolig, og kom nogen ham for nær, saa skroilede han – for de vilde have til, han var en Halvtig – og vilde baade bide og slaa. Nuda: saa kom vi en Dag til en By derude ved Aabenraa, og jeg fik mit Kvarter ved en Gaardmand. Der stod godt til ved ham, men det var en pinevorn Hund, for vi kunde ikke vel faa det, vi kunde æde. Men saa var der en af Døtrene – han havde seks af det Slags – og hende kunde jeg rigtig godt lide, og hun gav mig et godt Nedsfor den samme Aften, og Dagen efter – for vi laa over der – saa var hun endda bedre ved mig, og hun vidste aldrig det Gode, hun vilde gøre mig. Den anden Morgen, før vi kom af Sted, saa kom hun ind til mig i Stalden, hvor jeg stod og striglede. «Rasmus!» sagde hun, «nu drager du hen, og saa faar vi vel ikke hverandre at se mere.» – «Det kunde byde sig!» – siger jeg. – «Nej!» sagde hun. «Du kan miste dit Liv, eller du kan faa dig en Kæreste derude.» – «Ved du hvad,» siger jeg, «enten